

GEN, KARATEKA

Juha Kaitakorpi

Juha Kaitakorpi

Gen, karateka

Luvut 1–9 on julkaistu aiemmin Hämeenlinnan Karateseuran seura- ja verkkojulkaisuissa nimellä Gen, karatepanda © 2008–2014 Juha Lokinperä

Gen, karateka © 2020 Juha Kaitakorpi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2205-3

Kirjailijan esisanat

Tarina karatea harrastavasta pandasta alkoi vuonna 2008. Olin harrastanut karatea tuolloin vasta pari vuotta. Kun minua pyydettiin kirjoittamaan karateseuramme lapsille jatkokertomuksia, otin tehtävän innolla vastaan. Tarina paisui kuitenkin nopeasti paljon pidemmäksi kuin oli aluksi tarkoitus ja tempaisi kirjoittajansakin mukaansa. Lopputuloksena oli vuosia kestänyt projekti.

Virike eläinhahmojen käyttöön tuli jo aiemmin vuonna 2007 seuran joulujuhlissa käydystä keskustelusta. Suunnitteilla oli alle kouluikäisille suunnatut Kids -ryhmät, joiden nimiksi tulivat pandat ja tiikerit. Halusin käyttää tarinasani hahmoja, joilla oli yhteys seuran toimintaan. Lisäksi lapset pitivät eläinhahmoista. Koska karateen yhdistetään paljon hurjia mielikuvia, halusin päähenkilöksi eläimen, jota ei tyypillisesti mielletäisi niin hurjaksi. Panda oli siksi parempi vaihtoehto kuin tiikerit, jotka saivat silti tärkeät roolit sivuhahmoina.

Ensimmäiset lukuni valmistuivat kesällä 2008 mutta luettiin vasta lasten yöleirillä samaisena syksynä. Lasten ja vanhempien palautteesta kävi nopeasti selväksi, että käsillä oli jotain erittäin lupaavaa. Tarinoita julkaistiin ensin seurajulkaisuissa, mutta myöhemmin niille tehtiin seuran nettisivuilla oma osionsa.

Tarinan ollessa puolivälissä työelämä vei kuitenkin ajatukseni pois luovasta kirjoittamisesta. Seuran nettisivujenkin uudistuessa tarinat katosivat verkosta. Jatkoin

kirjoittelua aina hetkittäin, mutta jäin lopulta pahasti jumiin vaihtoehtoisten juonipolkujen kanssa. Kirjoittaminen pysähtyi useammaksi vuodeksi, kunnes viimein innokas fani vaati minua kirjoittamaan tarinan loppuun. Hän halusi tietää, kuinka se päättyy. Jouduin punnitsemaan eri juonivaihtoehtoja tarkkaan ja tekemään kompromisseja. Joistain ideoista oli luovuttava, jotta pääsisin eteenpäin.

Hyvä tarina vaatii joskus kypsytelyä, ja tässäkin tapauksessa jumiin jääminen oli varmasti hyvä asia. Vaikka juonen pää rakenne onkin pysynyt lähes samana projektin alusta saakka, on vuosien varrella kertynyt kokemus karaten parissa harrastajana, ohjaajana ja kisatoimitsijana tuonut lisää sisältöä ja uusia näkökulmia tarinaan. Lopputulokseen olen tyytyväinen. Tarina on mielestäni paljon parempi nyt, kuin mitä se olisi ollut, jos olisin saanut sen valmiiksi aiemmin. Toivottavasti tekin pidätte siitä!

Haluan kiittää Hämeenlinnan Karateseuraa, joka tarjosi innoituksen lähteä kirjoittamaan tätä tarinaa. Kiitos kaikille niille, jotka ovat tarjonneet inspiraatiota tarinoilleni ja antaneet tukea, palautetta, neuvoja ja opastusta kaikkien vuosien varrella. Ilman heitä Gen karatekaa ei olisi. Kiitos myös luotto- ja oikolukijoilleni, jotka korjasivat kirjoitusvirheitäni ja auttoivat viimeistelemään kirjani. Kiitokset vielä sille innokkaalle fanille, joka antoi tarvittavan potkun takapuolelle, kun olin jumissa. Ilman häntä tämä tarina olisi varmasti vieläkin kesken.

Kiitos Jani, Nelli, Jimi, Niko, Amanda, Sanna, Anna, Ari, Elias, Eevertti, Sinikka, Niina, Pirkko-äiti, veljeni Janne sekä rakas vaimoni Marjukka!

Jännittäviä lukuhetkiä!

Juha Kaitakorpi

Karatesanastoa

dojo	= harjoituspaikka tai -sali
sensei	= opettaja, karatessa mustavöinen karateka
tatami	= matto. Karatesaleilla sitä käytetään harjoitus- tusalustana ja kilpailuissa ottelualustana.
hajime	= "aloittakaa", aloituskomento
yame	= "seis", lopetuskomento
mawashigeri	= kiertopotku
kihon	= perustekniikka, jota harjoitellaan rivissä. Tähän kuuluvat lyönnit potkut, torjunnat ja yhdistelmätekniikat.
kiai	= tekniikan loppuvaiheessa tehtävä taisteluhuuto

Sisällys

Eksyksissä	11
Satorun koe	18
Ensimmäiset harjoitukset	28
Nopeat kädet	39
Kohtaamisia kisapaikalla	48
Tiukkoja tilanteita	58
Menneisyyden varjot	70
Haaste	80
Vyökoe	86
Haikeat syntymäpäivät	93
Uusi koulu	102
Talviharjoittelua	113
Leiri	120
Kensei	132
Vastoinkäymisiä	149
Kisat alkavat	155
Semifinaalit	166
Ennen finaalia	182
Finaali	189
Voittoakin tärkeämpi	200
Karkkipussi	207

1. luku

E K S Y K S I S S Ä

Aurinko paistoi korkealla sinisellä taivaalla, kun pieni panda astui ulos linja-autosta Midorin lämpimässä metsäkylässä. Pandan nimi oli Chun, ja hän oli tullut Kiinasta Japaniin kyläilemään setänsä luo kesän ajaksi. Kylää ympäröi vihreä metsä, ja kauempana taustalla kohosivat korkeat vuoret.

Chun oli 9-vuotias pandapoika. Hän oli ujo pieni panda, joka rakasti kaikkea kuvataiteeseen liittyvää. Varsinkin valokuvaus ja piirtäminen olivat hänen sydäntään lähellä. Myös luonto kiinnosti häntä kovasti, koska se tarjosi mitä mahtavimpia kuvauskohteita.

Panda katseli ympärilleen ja ihasteli kaikkea näkemäänsä. Hän ei ollut koskaan aiemmin ollut Japanissa. Koko matkan lentokentältä kylään hän oli katsellut maisemia ja ottanut kuvia.

Chunilla oli kädessään matkalaukku, josta hän kaivoi esille reittiohjeet setänsä talon luo. Bussiasemalta hänen oli käveltävä torille, jossa sijaitsivat kylän museo ja kirjasto. Torilta hänen oli suunnattava oikealle pientä kyläkauppaa kohti. Kaupan kohdalta oli käännäyttävä vasemmalle ja jatkettava vielä niin kauan, että vastaan tulisi vaalea kaksikerroksinen rakennus, jossa setä asui.

Kaupalle päästyään Chun pysähtyi ostamaan itselleen karkkipussin ja juotavaa. Astuessaan ulos kaupasta hän oli niin innoissaan ostoksistaan, että kääntyikin vahingossa oikealle. Käveltyään jo varsin pitkän matkan Chun alkoi epäillä kääntyneensä väärään suuntaan. Hän alkoi kaivaa taskujaan mutta huomasi kauhukseen, että paperi oli kadonnut! Sen oli täytynyt pudota, kun hän oli aukaisut karkkipussiaan.

Chun alkoi katsella ympärilleen etsien jotakuta, jolta kysyä apua. Kadun toisella puolella oli rakennus, jonka oven yläpuolella luki Sarun karatedojo. Ovella oli joukko apinoita, jotka nauroivat kovaan ääneen. Joukon keskellä seisoj ryhmän koväänisin henkilö, tosa-rotuinen koirapoika Kenta, joka kertoi muille vitsejä.

Chun meni joukon luokse kysymään neuvoa. Huomatuaan Chunin lähestyvän luppakorvainen koira vaikeni hetkeksi vitseiltään, katsoi ujoa pandaa matkalaukkuineen ja kysyi sitten: "Mihinkäs matka?"

Chun vastasi: "Etsin setäni taloa, mutta hukkasin kulkuohjeen."

Kenta alkoi nauraa ivallisesti: "Vai on pieni pandapoju eksyksissä. Kyllähän me autamme, vai mitä pojat?" Muut alkoivat myötäillä samalla naurahdellen. "Tietenkin pientä korvausta vastaan", Kenta jatkoi ilkeä virne kasvoillaan.

Koira nappasi nopeasti matkalaukun Chunilta samalla, kun muut kävivät pienen pandan kimppuun. Apinat pitelivät Chunia maassa niin, ettei tämä päässyt riuhtomaan itseään irti.

Kenta avasi matkalaukun ja alkoi levittää sen sisältöä kadulle. "Mitäs täältä löytyy?" hän sanoi.

"Ei! Älä koske niihin!" Chun huusi apinalauman alta.

Kenta nosti laukusta piirustuksia, joissa oli kaksi pandaa, toinen iso ja toinen pieni. Chun oli piirtänyt ne lahjaksi sedälleen.

"Kylläpä on rumia töherryksiä!" Kenta huudahti. "Eihän tällaisia siedä edes katsella!"

Koira oli juuri aikeissa repiä piirroksia kahtia, kun hänen takaansa kuului tytön ääni: "Jätä ne paperit rauhaan!"

Kenta kääntyi ympäri ja näki kaksi vakavannäköistä tiikeriä, joista toinen oli tyttö ja toinen poika.

Poikatiikeri lisäsi: "Ja päästä panda menemään!"

Kenta tunnisti tiikerit ja alkoi taas puhua ivalliseen sävyyn: "Kas, kas! Mitäs tiikerikaksoset täällä tekevät? Tulitteko haastamaan riitaa, vaikka tiedätte, ettei teistä ole mihinkään? Senseinnekään ei varmasti pärjäisi edes laiskaiselle."

Poikatiikeri karjaisi: "Älä hauku senseitämme! Hän voittaisi koko teidän dojonne hetkessä!"

Tyttötiikeri Migi rauhoitteli veljeään: "Rauhoitu nyt, Hidari! Emme tulleet aloittamaan tappelua." Sitten hän kaivoi taskustaan pienen paperin ja sanoi Kentalle: "Löysimme kadulta tämän ohjelapun ja huomasimme, että tuo panda oli eksyksissä. Olimme aikeissa tuoda lapun hänelle, kun te kävitte hänen kimppuunsa. Päästäkää hänet irti ja antakaa hänen tavaransa takaisin!"

Kenta vastasi: "Kukas sinä olet minua komentelemaan? Meidän täytyy varmaankin antaa teille opetus ja näyttää, kumman dojo on parempi. Kimppuun pojat!"

Apinalauma nousi Chunin päältä ja hyökkäsi kohti kaksosia. Nämä puolustautuivat ja alkoivat torjua ja väistellä iskuja. Hetken kestänyttä rähinää ei kylläkään voinut sanoa varsinaisesti taisteluksi, sillä toinen osapuoli ei kertaakaan lyönyt tai potkaissut vastustajiaan. Tiikerit ohjasivat viholliset aina ohitse horjuttaen heitä niin, että nämä kaatuivat rähmälleen maahan. Pian apinat olivat tyrmänneet itse itsensä, ja kaksoset kasasivat heidät yhteen kasaan.

"Etkö sinä koskaan opi, Kenta?" tiikerit kysyivät yhteen ääneen.

Kenta epäröi hikipäissään ja huomasi sitten Chunin, joka oli katsellut kahakkaa sivusta. Kenta nappasi tämän otteeseensa ja uhosi: "Antautukaa, tai pandapoju kärsii!"

"Kuinka raukkamaista!" Hidari huudahti.

Chun vapisi peloissaan Kentan puristavassa otteessa. Hän katsoi Kentaa, joka nauroi häijysti voitonriemuisena.

Sitten tapahtui jotain yllättävää! Chun tiputti äkillisesti painopistettään, mikä horjutti Kentaa niin paljon, että Chun pääsi nappaamaan koiraa jalasta ja kaatamaan hänet. Kenta tömähti maahan selälleen, ja samalla hänen otteensa Chunista irtosi.

Chun juoksi tiikerikaksosten taakse turvaan. Migi nau-rahti: "Kappas! Pääsi pieni panda yllättämään mahtavan Kentan!"

Kenta nousi ylös maasta ja uhosi: "Tämä kostetaan vielä!" Sitten hän painui vihaisena tiehensä potkien matkalla tokkuraiset apinakumppaninsa hereille.

Chun alkoi kerätä kiireesti tavaroitaan maasta takaisin laukkuunsa. Kaksoset ryhtyivät auttamaan häntä.

"Kiitos avusta", Chun sanoi.

"Mitäs pienistä", Migi vastasi.

"Sitä paitsi noita apinoita on kiva läksyttää aina silloin tällöin", Hidari sanoi huvittuneena. "Minä olen Hidari, ja tässä on siskoni Migi", hän esittäytyi.

"Minä olen Chun. Hauska tavata", panda sanoi. "Oletko siis toisesta karatedojosta?" hän kysyi.

"Kyllä", kaksoset vastasivat. "Meidän porukkamme on melko pieni, mutta yhteishenki on kymmenen kertaa parempi kuin Sarun dojossa", Migi kertoi.

"Ja senseimme on aivan ihmeellinen", Hidari ylisti, "vaikka joskus hiukan outo."

"Missä olet oppinut tuollaisen vapautumisliikkeen?" Migi kysyi Chunilta.

"Setäni opetti sen minulle joskus, kun olin pienempi. En ole kyllä koskaan aiemmin joutunut käyttämään sitä."

"Haluaisitko tulla meidän dojoomme opettelemaan karatea? Hidari kysyi.

"Se olisi kivaa!" Chun totesi. "Mutta en kyllä tiedä, onko minusta mihinkään", hän epäröi.

"Äläs nyt!" Migi kannusti. "Se kaato oli tosi hieno ja vei Kentalta kirjaimellisesti jalat alta!"

Chun on ujo 9-vuotias pandapoika, joka on matkalla setänsä luo kesälomalle. Mitä tapahtuu, kun vastaan tulee kaksi karatea harrastavaa tiikeriä? Tempautuessaan mukaan karaten maailmaan panda saa lempinimekseen Gen.

Mutta miksi sensei käyttäytyy niin omituisesti? Mitä Geniltä yritetään salata? Gen huomaa ajautuvansa yhä syvemmälle elämänsä haasteeseen, jossa hän päätyy vastatusten kylän kilpailevan karatesalin harrastajien kanssa ja löytää viimein sisällään piilevän rohkeuden. Mikä on lopulta tärkeintä, voiton tavoittelu vai ystävyys?

Tämä on tarina karatesta ja sinnikkyydestä, mutta ennen kaikkea se on tarina ystävyydestä. Seikkailu tempaisee mukaansa heidätkin, joille karate on lajina vielä vieras.

ISBN: 978-952-80-2205-3

9 789528 022053